

Arrest

nr. 110 769 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent getrouwd met S.(...) D.(...) (O.V. X en CGVS 12/17624). U hebt heel uw leven in de stad Kabul gewoond. U had een eigen zaak in cosmetica- en huwelijksartikelen. Uw echtgenote heeft veertig jaar lang als leerkracht gewerkt in verschillende scholen in Kabul. In 1387 (2008) is ze op pensioen gegaan. Daarop besloot ze in jullie woning bijles te geven aan leerlingen die

achterstand hadden op school. Eind 1390 (2011), begin 1391 (2012) begon ze les te geven aan M.(...), een veertienjarig meisje. Op een bepaald moment viel het uw echtgenote op dat M.(...) zeer stil en bedroefd was. Uiteindelijk kon ze M.(...) overhalen haar te vertellen wat er scheelde. Het meisje zei dat haar vader haar had uitgehuwelijkt aan een man van vijftig jaar. S.(...) kwam altijd op voor de rechten van de vrouw en wees haar leerlingen erop dat ze moesten huwen met iemand van wie ze hielden. Ze zei aan M.(...) dat ze er met haar familie over moest spreken. M.(...) antwoordde dat niemand het recht heeft om de beslissing van haar vader tegen te spreken. Uw vrouw drong aan en stelde uiteindelijk voor dat M.(...) haar moeder zou vragen met haar te komen spreken. S.(...) zei aan de moeder van M.(...) dat haar dochter veel te jong is om te huwen met iemand van vijftig jaar en dat ze iets moest doen aan deze situatie. M.(...) haar moeder zei dat haar man niet naar haar luistert. Ze toonde een wonde op haar hoofd en zei dat haar man haar opnieuw zou slagen als ze hem zou tegenspreken. S.(...) zei nog aan de moeder van M.(...) dat haar dochter haar had gezegd dat ze zich in brand zou steken als het huwelijk doorging. Ze zei haar dat ze spijt zou krijgen als ze niets zou ondernemen. De volgende dag daagde M.(...) niet op voor de les. Op de middag kwam de moeder van M.(...) bij uw echtgenote langs. Ze vroeg waar M.(...) was. Dezelfde avond werd er op de deur geklopt, u ging opendoen. Iemand schopte tegen de deur, u viel op de grond en u weet niet wat er nadien is gebeurd. U kwam even later weer bij bewustzijn toen uw echtgenote water over uw gezicht gooide. Uw vrouw vertelde dat ze dacht dat uw belagers de vader en broers van M.(...) waren, dat ze hadden gezegd dat jullie M.(...) moesten vinden en dat ze jullie anders zouden vermoorden. Vervolgens heeft uw vrouw u naar de burens gebracht en de buurjongen heeft jullie naar uw zus gevoerd. U en S.(...) zijn nog een week bij uw zus gebleven totdat jullie vertrek was geregeld. Op 13 of 14 jauza 1391 (2 of 3 juni 2012) bent u samen met uw echtgenote illegaal vertrokken uit Afghanistan. Na veertig of vijfenveertig dagen kwamen jullie aan in België, waar jullie op 16 juli 2012 asiel vroegen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de elementen die door uw echtgenote, S.(...) D.(...), werden aangehaald. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst is het bedenkelijk dat u niets weet over de personen die u vreest (CGVS, p.18). U stelde behalve de moeder van M.(...) die ene keer te hebben gesproken, haar ouders voorts nooit te hebben ontmoet (CGVS, p.15). U kon niet zeggen hoe de ouders van M.(...) heten (CGVS, p.15). Gevraagd naar het werk dat de vader van M.(...) doet, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS, p.18). Evenmin wist u of M.(...) al dan niet broers of zussen heeft (CGVS, p.15). Verder kon u ook niet zeggen aan wie M.(...) werd uitgehuwelijkt (CGVS, p.15). Gevraagd of u nog over andere informatie beschikte aangaande de familie van M.(...), stelde u dat u haar moeder slechts één keer hebt gesproken en dat ze toen zei dat haar man een koppige persoon is (CGVS, p.18). Voorts kon u niets meer vertellen over de familie (CGVS, p.18). Dat u het Commissariaat-generaal amper iets kan vertellen over de personen die u uw land hebben doen ontvluchten, roept ernstige vragen op.

Bovendien was u ook niet in staat de drie personen te identificeren die u en uw man hebben bedreigd na de verdwijning van M.(...) (CGVS, p.16). U stelde dat ze niets hadden gezegd waaruit zou kunnen blijken wie ze waren (CGVS, p.16). U erop wijzend dat u in de vragenlijst had laten optekenen dat de vader en de broer van M.(...) waren langs geweest (Vragenlijst CGVS 26/07/2012, vraag 5, p.3), repliceerde u dat u dacht dat het haar vader en broers waren. Tijdens het gehoor echter gevraagd of uw vervolgers jong of oud waren, antwoordde u in eerste instantie dat ze heel sterk waren (CGVS, p.17). Na herhaling van de vraag, stelde u dat u niet kan zeggen of ze al dan niet jong of oud waren. Vervolgens verklaarde u dat ze jong waren, maar dat je daar in zo een situatie niet aan denkt (CGVS, p.17). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst duidelijk sprak over de vader en broer van M.(...), terwijl u tijdens het gehoor niet eens kon zeggen of de drie personen die u en uw man bedreigden, al dan niet jong of oud waren (CGVS, p.17), wat zeer bedenkelijk is. Overigens bleek u evenmin in staat een beschrijving te geven van uw drie belagers. U stelde dat het moeilijk is hen te beschrijven en dat u op dat moment alleen de hand zag van de persoon die het wapen vast had (CGVS, p.17). Nogmaals gevraagd toch enige beschrijving te geven, antwoordde u dat u alleen oog had voor uw man (CGVS, p.17). Daar u verklaarde dat de drie personen vijftien minuten in uw woning waren, mag evenwel verwacht worden dat u enige beschrijving zou kunnen geven van hoe ze eruit zagen of wat voor kledij ze droegen (CGVS, p.17). Uw uiterst summiere verklaringen over de familie van M.(...) en de drie personen die u en uw man zouden hebben bedreigd, zetten aldus de geloofwaardigheid van

uw asielrelaas ernstig op de helling. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat uw echtgenoot niet kon zeggen hoeveel personen jullie die bewuste avond hebben bedreigd. Hij stelde dat ze met drie of vier waren maar kon het juiste aantal niet geven (CGVS 12/17623, p.10). Dat u niet zou hebben verteld aan uw man hoeveel personen er naar jullie woning zijn gekomen, is eveneens bedenkelijk.

Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal zich vragen bij uw verklaringen dat uw echtgenoot zich na het incident niet meer medisch zou hebben laten behandelen in Afghanistan (CGVS, p.16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot zijn bewustzijn had verloren nadat hij de metalen deur tegen zich had gekregen en in shock was (CGVS, p.12-13 en 16-17). Daarbij komt nog dat uw man al sinds enkele jaren hartproblemen heeft (CGVS, p.16-17). Aangezien jullie verklaarden Afghanistan illegaal te hebben verlaten en er jullie aldus een lange reis te wachten stond, roept het vragen op dat uw man zich niet meer heeft laten verzorgen en in zijn slechte conditie in staat bleek een dergelijke reis te ondernemen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen in Afghanistan, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De talrijke door u neergelegde documenten aangaande uw carrière als leerkracht, bevestigen enkel dat u tientallen jaren als leerkracht hebt gewerkt in Kabul en dat u in 1387 (2008) op pensioen bent gegaan, wat hier niet ter discussie staat. De documenten zijn dan ook niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een vergevorderde leeftijd heeft en gezondheidsproblemen aanhaalt.”.

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten D.(...) A.(...)
geboren te (...), op (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 30/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritare zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft (*“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het

voorzittende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13 *quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote D.S.. Hij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 110 768 van 26 september 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers echtgenote verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”.

3.1. Verzoekende partij voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het fair-play beginsel, van het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en het non refoulementbeginsel en van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift een bundel met relevante documenten omtrent eremoorden in Afghanistan en een Crime and Safety Report van OSAC van 4 oktober 2012.

Ter terechtzitting worden door de verzoekende partij de vertalingen van een aantal documenten, een krantenartikel en een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen omtrent de nieuwe richtlijnen van UNHCR over asielzoekers uit Afghanistan neergelegd.

De verwerende partij legt ter terechtzitting de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013 neer.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoekster er op de Dienst Vreemdelingenzaken resoluut vanuit ging dat haar belagers de vader en de broers van M. waren. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers het volgende opgetekend: " 's Avonds kwamen haar vader en broer langs, terwijl wij aan het eten waren. Ze duwden een pistool tegen mijn man zijn hoofd en eisten hun dochter terug." (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Door het gebruik van het woord "dochter" kan worden aangenomen dat minstens één van de belagers M.'s vader was. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster op het Commissariaat-generaal bij confrontatie met deze verklaringen van op de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer zeker is omtrent de identiteit van haar belagers. Zij stelt daar dat zij "dacht" dat het "misschien" de broers of vader waren. Zij benadrukt dat dat hetgene is wat zij denkt en stelt vervolgens "want in zo'n situatie onderneemt alleen iemand die dicht bij M.(...) staat actie" (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Verzoekster rept met geen woord over het feit dat haar belagers "hun dochter" terug eisten en verklaarde zelfs dat ze niets hadden gezegd waaruit zou kunnen blijken wie ze waren (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Dergelijke incoherente verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken het slechts heeft over M.'s vader en broer, die langskwamen (stuk 8, vragenlijst, p. 3), zijnde twee personen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakt verzoekster dan weer melding van drie personen (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). De vaststelling dat verzoekster zelfs geen eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent het aantal belagers doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt omtrent de uiterlijke kenmerken van haar belagers. Zo verklaarde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de familie van M. dat het talibs zijn, omdat ze baarden en wapens hebben (stuk 8, vragenlijst, p. 3).

Verzoekster bleek echter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet in staat een beschrijving te geven van haar drie belagers waarvan zij dacht dat het de vader en broers van M. waren, terwijl haar werd gevraagd naar uiterlijke kenmerken zoals een bril, een baard, een snor, lang haar, kort haar (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Verzoekster stelde dat het moeilijk is hen te beschrijven dat zij enkel naar haar man keek en dat zij op dat moment alleen de hand zag van de persoon die het wapen vast had (stuk 3, gehoorverslag, p.17). Verzoekster kon tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nagenoeg niets over de familie van M. vertellen (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Zij geeft enkel aan dat zij slechts éénmaal de moeder heeft ontmoet die enkel zei dat haar man een koppig persoon is (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat ze denk dat de familie talibs zijn omdat zij baarden en wapens hebben. Dergelijke verklaringen zijn bezwaarlijk in overeenstemming met elkaar te brengen.

De verwijzing naar en toevoeging van een bundel met algemene teksten omtrent eremoord volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongelooftwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

Met betrekking tot de vertalingen van bepaalde documenten die ter terechtzitting worden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat deze vertalingen niet vergezeld zijn van de documenten waarvan ze de vertaling zijn. Deze stukken kunnen dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde hebben.

3.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou blijken dat verzoekster in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, neergelegd ter terechtzitting (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe high profile aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het

moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

De Raad stelt vast dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven inzage en kennis te nemen van de nieuwe informatie (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en hierop te reageren. Verzoekster gaat niet in op het voorstel tot inzage en verwijst desbetreffend enkel naar het door haar ter terechtzitting neergelegd bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen inzake de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 en naar het door haar ter terechtzitting neergelegde krantenartikel. De Raad stelt vast dat het bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen een korte samenvatting van deze UNHCR richtlijnen geeft, doch hieruit blijkt niet dat er in de stad Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De stad Kabul wordt zelfs niet vermeld. In het krantenartikel wordt enkel gesteld dat volgens de VN Kabul niet langer veilig is. Hieruit blijkt evenmin dat er in de stad Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze documenten zijn dan ook niet bij machte de specifieke vaststellingen van voormelde SRB's te ondergraven. De door verzoeker aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent eremoorden is niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's inzake Kabul te ondergraven. Evenmin kan het algemene Crime and Safety rapport van OSAC van 4 november 2012 de specifieke vaststellingen omtrent Kabul van voormelde SRB's ontcrachten, noch toont het rapport aan dat er heden in de hoofdstad Kabul een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.7. Verzoekster vraagt in fine van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële

onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3.4. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 12 december 2012 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF